

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 26210/2023
02.11.2023. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића, председника већа, Бранке Дражић и Драгане Бољевић, чланова већа, у парници тужилаца малолетног АА, чији је законски заступник мајка ББ и ББ, обоје из ..., чији је пуномоћник Кристина Павловић адвокат из ..., против тужене ВВ из ..., као правног следбеника покојне ГГ бивше из ..., чији је пуномоћник Миодраг Дроздовски адвокат из ..., ради утврђења, одлучујући о ревизији тужилаца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 2442/22 од 26.04.2023. године, у седници већа одржаној дана 02.11.2023. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужилаца изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 2442/22 од 26.04.2023. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Београду П 2998/21 од 09.02.2022. године, ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев којим су тужиоци тражили да се утврди да имају право својине са по $\frac{1}{2}$ идеална дела на двособном стану број 1, површине 59 м² који се налази у сутерену стамбене зграде за колективно становање у ..., у улици ... број .., постојеће на парцели .. и уписане у лист непокретности .. КО Ставом другим изреке, обавезани су тужиоци да на име трошкова поступка исплате туженој укупан износ од 325.500,00 динара. Ставом трећим изреке, одбијен је предлог тужилаца за прекид поступка.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж 2442/22 од 26.04.2023. године одбијена је као неоснована жалба тужилаца и потврђена пресуда Вишег суда у Београду П 2998/21 од 09.02.2022. године.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужиоци су благовремено изјавили ревизију због погрешне примене материјалног права.

Тужена је поднела одговор на ревизију.

Одлучујући о изјављеној ревизији у складу са чланом 408. ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизија тужилаца није основана.

У спроведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, власник стана број 1 површине 59 м² у сутерену стамбене зграде у улици ... број .. на ... био је ДД који је умро ...2006. године. Остарилац је право својине на означеном стану стекао уговором о откупу који је као носилац станарског права закључио током 1993. године. На наслеђе његове заоставштине као законски наследници, били су позвани супруга ГГ, са којом је у време откупа стана био у браку већ двадесет и једну годину, син ЂЂ и ћерка ЕЕ. Остариочева ћерка је преминула пре окончања оставинског поступка и за њеног наследника оглашен је брат ЂЂ. Зоставштина покојног ДД расправљена је решењем О 4844/16 од 17.11.2016. године, које је 04.11.2017. године оглашено правноснажним. Тим решењем остариочева супруга ГГ оглашена је за наследника предметног стана, а син ЂЂ за наследника остатка заоставштине. Решење о наслеђивању донето је на основу наследне изјаве ЂЂ, дате у писаној форми 04.11.2016. године и оверене код јавног бележника о прихватању наследног дела и његовом уступању у односу на спорни стан наследници ГГ, и наследне изјаве ГГ дате пред судом о прихватању наследног дела и уступљеног дела на стану, и уступању свог наследног дела на остатку заоставштине наследнику ЂЂ. Остариочев син ЂЂ умро је ...2016. године. Његов наследник је син ЖЖ, који је преминуо ...2018. године, а тужиоци су његови законски наследници. Тужена је тестаментална наследница покојне ГГ, која је умрла ...2018. године и оглашена је за наследницу правноснажним решењем јавног бележника Уп 156-2019 од 22.04.2019. године.

Полазећи од тако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је одбио тужбени захтев. По становишту тог суда, поступак за укидање потврде правноснажности решења о наслеђивању О 4844/16 од 17.11.2016. године нема значај претходног питања за овај спор, а тужбени захтев је неоснован јер чињенице на којима је заснован нису битне за одлуку о њему, с обзиром да је наследна изјава сада покојног ЂЂ неопозива и може се побијати само ако је дата под претњом или принудом, односно у заблуди.

Другостепени суд је одбио жалбу тужилаца и потврдио првостепену пресуду. По становишту тог суда, тужена је право својине на спорном стану стекла по пуноважном правном основу, а поништај наследне изјаве покојног ЂЂ могао је тражити њен давалац или његов законски наследник у роковима из члана 117. став 1. Закона о облигационим односима. С обзиром да они то нису учинили, другостепени суд сматра да се тужиоци не могу основано позивати на заблуду даваоца наследне изјаве, чији они нису законски наследници, јер је њихов правни претходник доживео делацију свог оца и тиме стекао својство његовог јединог законског наследника.

По оцени Врховног суда, нису основани наводи ревидента о погрешној примени материјалног права у овом спору.

Тужиоци поднетом тужбом траже утврђење права својине на спорном стану, као законски наследници покојног ЖЖ. Тужбени захтев заснивају на тврдњи да је наследна изјава сада покојног ЂЂ (деде по оцу тужиоца АА), којом је у поступку расправљања заоставштине покојног ДД свој наследни део на том стану уступио остариочевој супрузи, дата у заблуди. Постојање заблуде тужиоци образлажу усменим

споразумом који су постигли законски наследници оставиоца да ће извршити деобу наследства тако што ће оставиочевој супрузи припасти спорни стан, с тим што ће она по окончању оставинског поступка тај стан поклонити тужиочевом оцу, сада покојном ЖЖ, уз задржавање права доживотног уживања, а који није реализован.

Заблуду као основ тужбеног захтева тужиоци потврђују и у ревизији. Заблуда је мана воље која је, сходно члану 60. став 1. Закона о облигационим односима, правно релевантна само ако је битна. Она је у члану 214. став 4. Закона о наслеђивању предвиђена као разлог због које наследник који се одрекао наслеђа може захтевати поништај изјаве о одрицању од наследства. Поништај изјаве о одрицању од наследства због мана воље могу захтевати наследници лица које је умрло, а било је овлашћено да поднесе тужбу.

Наследна изјава о одрицању од наследства дата са неком од мана воље (принуда, претња, превара, заблуда) није ништава, већ рушљива. Поништај рушљиве наследне изјаве врши се само на захтев овлашћеног лица, тужбом поднетом у роковима из члана 117. Закона о облигационим односима. Тужиоци нису истакли захтев за поништај наследне изјаве покојног ЂЂ, којом се он одрекао свог наследног дела на спорном стану у корист сада покојне ГГ – правне претходнице тужене, као инцидентни (прејудицијелни) захтев из члана 195. ЗПП, а о рушљивости те наследне изјаве суд не води рачуна по службеној дужности.

Из наведених разлога, на основу члана 414. став 1. ЗПП одлучено је као у изреци.

Председник већа - судија
Бранислав Босиљковић, с.р.

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**